కథా కౌముది

ఒకే కథ - ఎన్నో ముఖాలు

గొల్లపూడి మారుతీరావు

ఈ కథ నేపథ్యం

చాలాకాలం క్రిందట ప్రఖ్యాత నవలా రచయిత జెఫ్రీ ఆర్చర్ కథ చదివాను. పేరు 'వన్ మాన్స్ మీట్...' కొత్తగా, గొప్పగా, వింతగా కనిపించింది. ద్రౌపదీ వస్త్రాపహరణంలో సమయానికి శ్రీకృష్ణుని సహకారం ఆమెకి అందకపోతే ఏం జరిగేది? హిట్లర్ సైన్యాలు భయంకరమైన మంచు తుఫానులో స్టాలిన్ గ్రాడ్ చేరగలిగితే, ఎన్.టి.ఆర్ మరో ఆరునెలలు జీవించగలిగితే? ఇవన్నీ కొత్తకోణాలను ఆవిష్కరించగల ఆలోచనలు.

వెంటనే నా మనస్సులో ఒక ప్రాధమికమైన **Premise** *మెరిసింది. కథనంలో ఉత్సాహాన్ని కలిగించే విషయాలు రెండే రెండు - భయం లేక హింస, సెక్స్. ప్రస్తుతం ప్రపంచమంతా స్వైర విహారం చేస్తున్న ప్రతీ హాలీవుడ్ కథకీ పెట్టుబడి తుపాకీ. 'సౌండ్ ఆఫ్ మ్యూజిక్'లూ, 'బోయింగ్ బోయింగ్'లూ వెనుకబడిపోయాయి. ఇది విసుగు కలిగించే పునరుక్తి. నేను సెక్స్ని ఆయుధం చేసుకున్నాను. సెక్స్ ఏకాంతంలో ఏ కారణానికి లొంగని విచిత్రమైన అర. ఉత్సుకత రేపే చోట ఈ కథని ఆపి - దీనికి నాలుగురకాలయిన 'ముగింపు'లను జతచేస్తే? అదీ ఈ కథ.*

'స్వాతి' సంపాదకులు వారి సౌకర్యం మేరకు కథని కుదించారు. ఈ కథకి అది ఒక్కటే ముగింపు అయితే నేను రాసేవాడిని కాదు. ఇప్పుడు మీరు నాలుగు రకాలయిన 'ముగింపు'లను చదవబోతున్నారు. కథలో ఒక్క పాత్రీకరణలో మార్పు ఆ కథను ఎంత విభిన్నంగా చూపగలదో నిరూపించ గలిగే 'గొలుసు' ఇది.

జెఫ్రీ ఆర్చర్ కథకీ దీనికీ బొత్తిగా సామ్యం లేదు. ఆ కథ శిల్పం దీనికి స్ఫూర్తి. అంతవరకే.

రచయిత.

(మూల కథను ఈ ముగింపు చివరలో చదవొచ్చు)

మెలోడ్రామా (1వ రకం ముగింపు)

చాలారోజులూ, వారాలూ, నెలలూ చినపాప జ్ఞాపకం నన్ను సాధిస్తూనే ఉంది. ఆ రోజు టీటీయీకి యివ్వలేని 40 రూపాయలు, హఠాత్తుగా కంపార్టుమెంటులోకి వచ్చి కూర్చున్న ముసలావిడ పీడకలల్లాగా ఆ జ్ఞాపకాన్ని దెబ్బతీస్తున్నాయి.

పొన్నూరు అమెరికా కాదు. నేను మరోదేశంలో లేను. చినపాప నాకు కొన్ని గంటల దూరంలో ఉంది. కావాలంటే ఏ రోజయినా అందుకోగలను. మనస్సు కావాలని సాధిస్తున్నా నౌఖరీ అవకాశం ఇవ్వలేదు. కారణం గుంతకల్లు చెనిక్కాయ పచ్చడి దావానలంలాగా కష్టమర్లను ఆకర్షించింది. అన్నిటిలోకి భయంకరమైన యావ రుచి. నేను ఊహించినట్టు, ఆశించినట్టు చెనిక్కాయ పచ్చడి వెయ్యి రూపాయల జీతాన్ని పెంచలేదు. పాత ఓనరు జీతం పెంచనన్నాడు. కొత్త ఉద్యోగం చూసుకున్నాను. జీతమూ పెరిగింది. దానితోపాటు కొత్తబాధ్యతలు మీద పడ్డాయి. కొత్తహోటలు ముందు "రకరకాల రాయలసీమ రుచులు మా ప్రత్యేకత" అన్న బోర్డు వెలిసింది.

డబ్బు రుచి ముందు కోరిక కొన్నాళ్ళు వెనుక సీటులో కూర్చుంది. మరో నాలుగు నెలలకి ఆ అవకాశం దొరికింది. దొరికిందే తడవుగా మధ్యాహ్నం గుంటూరు బస్సు ఎక్కేశాను. ఎక్కడలేని ఉత్సాహం తోసుకొచ్చింది. ఈ నాలుగు నెలలూ చినపాప నన్ను గుర్తుంచుకుంటుందా? అయినా ఆ రాత్రి మరిచిపోయేనంత చిన్న జ్ఞాపకం కాదు. గుంటూరునుంచి పొన్నూరుకి మరో బస్సు ఎక్కాలి. ఎప్పుడూ పొన్నూరు వెళ్ళలేదు. ఆ ప్రాంతాలు బొత్తిగా పరిచయం లేదు. అయినా పొన్నూరు పొరుగుదేశం కాదు. 29 నిముషాల ప్రయాణం. గంటన్నర ప్రయాణం. నడిగెడ్డపాలెం, చుండూరు, మోదుకూరు, ఆరెమండ దాటిన కొద్దీ నరాల్లో వేగం పెరిగింది. వేడి ఎగదన్నింది. అలనాటి జ్ఞాపకాలు తోసుకొచ్చాయి.

తీరా పొన్నూరులో ఎక్కడ దిగాలి? చినపాపని ఎలా పట్టుకోవాలి? నా ఆతృత వెనుక పొంచి ఉన్న ఆలోచనలివి.

నాకు తెలిసిన విషయమల్లా టైలరింగులో జంపరు కుట్టుకు పేరున్న చినపాప. వెనకటికి ఒకమ్మాయిని 'మీ మామయ్య ఎవరు?' అని అడిగారట. ఆ పిల్ల ఎలా చెప్పాలో తెలీక 'సంతలో ఎర్రపాగా మా మామ' అందిట. ఇంతకన్నా గొప్ప ప్రయత్నేమేమీకాదు నాది.

అయితే పొన్నూరులాంటి చిన్న ఊరిలో పట్టుకోలేనా అన్న ధీమా. తీరా బస్టాండులో బస్సు దిగాక అది నిజం కాదని అర్థమయింది.

రోడ్డుపక్కలంట ఉన్న చిన్నచిన్న టైలరింగు షాపుల్ని వెదుక్కుంటూ ఊరంతా తిరిగాను. ఇటు భావనగర్ కాలనీ, ఇటికింపాడు రోడ్డు, కె.కె.రోడ్డు, రిక్షాలో కనుమ్రుదాకా తిరిగాను. కనిపించిన ఒకటి రెండు చిన్నచిన్న దుకాణాలలో "చినపాప పనిచేస్తోందా యిక్కడ?" అని అడిగాను.

"ఎవరు? పెద్దింటి ముత్తేలమ్మ కూతురా? ముసిల్దయిపోయింది బాబూ. ఇంకా అది చినపాపేంటి? ముసలిపాప" అన్నారొకరు.

ఒక యింటిముందు నలుగురు కుట్టుపని చేసుకుంటున్న అమ్మాయిల్ని చూశాను. ఆగాను. కాని ఏమని అడగను? "జంపరు కుట్టు. చినపాప" అడగడానికి నాకే సిగ్గు అనిపించింది.

చీకటి పడుతోంది. రాను రాను ఆనాటి మనిషిని కలవాలన్న ఉత్సాహమేగాని కనుక్కోడానికి ఏ ఆధారమూ లేదని, ఇది గడ్డి దుబ్బులో సూదిని వెదకడంలాంటిదని అర్థమయింది నిరుత్సాహంతో బస్సుస్టేషన్‌కి వచ్చి బస్సు ఎక్కాను. ఏ ఆధారమూలేని అన్వేషణ అలా అర్థాంతరంగా ముగిసింది.

శరీరం ఆనందంగా అలిసినా నిద్ర తోసుకు వచ్చింది. నిస్సహాయతతో అలిసినా నిద్రే ఆట విడుపు. బస్సు లక్ష్మీ గణేష్ ఫిల్లింగ్ స్టేషన్లో డీసిల్ నింపుతూ తాగి ఉన్న ఓ పాసింజరుతో కండక్టరు తగాదా పడుతూండగా ఉలిక్కిపడిలేచాను. దురుసుగా మాట్లాడిన తాగుబోతుని కండక్టరు కొట్టాడు. ఆ దెబ్బకి బస్సు ఆ చివరనుంచి ఈ చివరికి వచ్చిపడ్డాడు. పెదవి పగిలింది. ఆ దృశ్యం భయానకం. ఆపడానికి లేవబోయాను. నా పక్కన కూర్చున్న మనిషి నన్ను ఆపాడు. "ఇది మామూలే సార్! ఆడికి సిగ్గులేదు. ఈడికి బుద్ధిలేదు. తాగినోడు ఈడి బామ్మరిదే" అన్నాడు. మనసంతా కలచివేసినట్టనిపించింది. అసలు అర్థంలేని ఈ ప్రయాణానికి పూనుకున్నందుకు నామీద నాకే విసుగేసింది. ఏమయినా విజయవాడ పోతున్నాను. అదే తృప్తి. పరుగు తీస్తున్న బస్సులోంచి వెనక్కి జారిపోతున్న రోడ్డుని చూస్తూ కూర్చున్నాను, బస్సు ఉదంతాన్ని మరిచిపోవాలని ప్రయత్నం చేస్తూ.

అప్పుడు.. సరిగ్గా అప్పుడే నేను తుళ్ళిపడే దృశ్యం కళ్ళబడింది. రోడ్డుపక్క ఎలక్ట్రిక్ దీపస్థంభం కింద ఆటోలో ఎక్కుతున్న ఇద్దర్ని చూశాను. ఒకాయన కాస్త ముసలాయన. వెనకచేతిలో మెడికిల్ కిట్‌ని పట్టుకుని అవును సందేహం లేదు. చినపాపే.

తుళ్ళిపడ్డాను. ఇది ఊహించని మలుపు. పాముమీద కాలువేసిన వాడిలాగా లేచాను - "స్టాప్" అంటూ. నా కేకకి బస్సు అంతా తుళ్ళిపడింది. డ్రైవరుదీ అదే పరిస్థితి. బస్సు నిలిపాడు. అంతే. కారులోంచి దూకాను. మరోమాట లేకుండా.

మరుక్షణంలో రెండు జరిగాయి. బస్సు కదిలిపోయింది. ఆటో పొన్నూరువేపు దూసుకుపోయింది. అయితే రెండు వివరాలు నా మనస్సులో నిలిచిపోయాయి. ఆటోమీద ఏదో గ్రామ దేవతకి సంబంధించిన జరీ జెండా రెపరెపలాడుతోంది. డ్రైవరు గెడ్డం ఉన్న ముస్లిం. పొన్నురులాంటి ఊరిలో జంపరు కుట్టు చినపాపని పట్టుకోలేకపోవచ్చుగాని జరీ జెండా ఎగురుతున్న ఆటో నడిపే సాయిబు ఆటోని పట్టుకోవడం కష్టంకాదు. వెనకనుంచి వస్తున్న లారీని ఆపాను. మాటల్లేవు. "ఊళ్ళోకి" అంటూ జేబులోంచి పదిహేను రూపాయలు తీశాను. లారీ దూకింది.

ఇది ఊహించని మలుపు. చినపాపని పట్టుకోగలనని కలలో కూడా ఊహించని పరిస్థితి.

ఊళ్ళోకి వచ్చాక "నేను ఉప్పరపాలెం వెళ్ళాలి. ఎక్కడికి?" అన్నాడు డ్రైవరు. ఇక సందిగ్ధం లేదు. "ఆటో స్టాండు దగ్గర దింపు" అన్నాను.

అయిదారు ఆటోలు ఉన్నాయి. తేలిగ్గా సాయిబు ఆటో గుర్తుపట్టాను. సాయిబు చపాతీ కొనుక్కోడానికి చిన్న గుడారంలాంటి దుకాణంలో దూరాడు. వచ్చేదాకా నిలబడ్డాను. రానురాను ధైర్యం పెరుగుతోంది. ఆశ మళ్ళీ పొటమరించింది.

సాయిబు చేతిలో చపాతీ పార్శిలు. కొత్త బేరం అనుకున్నట్టున్నాడు. "అరగంట పడుతుంది బాయ్. మల్లేష్ బండి ఎక్కు" అన్నాడు.

ఇక ఇప్పుడు ఏం కావాలో నాకు తెలుసు. "ఇందాక నీ ఆటోలో వచ్చిన మా మామయ్యని ఎక్కడ దించావు?"

ప్రశ్న నోరు జారాక నాలిక కొరుక్కున్నాను. అతను మా మామయ్యే అయితే ఎక్కడ దిగాడో నాకు తెలియాలి కదా!

"కౌన్? కుటుంబయ్య బాబునా?"

"కరెక్ట్"

సాయిబు నోటినిండా చపాతీ కూరుకుని నవ్వాడు. "కుటుంబయ్య ఆసుపత్రిని ఎవరూ అడగరు బాయ్. మంగమ్మ పచారీ కొట్టు పక్కన ఎర్ర రెండస్థుల మేడ. పేదోళ్ళపాలిటి దేవుడు ఆ మారాజు."

అంతే. కోటలో పాగా వేశాను. రిక్షాలో దూకాను. ఈసారి అడ్రసులో గజిబిజిలేదు. "డాక్టరు కుటుంబయ్య ఆసుపత్రి"

రిక్షా కదిలింది. రిక్షావాడు నవ్వాడు. "మీరీ ఊరికి కొత్తాబాబూ?" అన్నాడు.

గతుక్కుమన్నాను. "ఏం?"

"పద్దెనిమిదేళ్ళుగా రిక్షా తొక్కుతున్నాను. ఆర్ని పేరెట్టి పిలిచిన మిమ్మల్నే చూశాను. మా అందరికీ దేవుడయ్య"

నా ఆనందం దేవుడయ్యకాదు. నా ఆలోచనా దేవుడయ్యకాదు. జంపరు కుట్టుకి పేరు తెచ్చుకున్న చినపాప - ఆసుపత్రిలో ఏం చేస్తోందని? నాలుగు మలుపులు తిరిగి ఎర్ర మేడముందు రిక్షా ఆగింది. దిగలేదు. దూకాను.

పేరుకి ఆసుపత్రేకానీ చిన్న నర్సింగ్ హోమ్. పేరున్న డాక్టరేకానీ బాగా ఆర్జిస్తున్న డాక్టరులాగా లేడు. పేదవాళ్ళు ఏకకంఠంతో కీర్తించే డాక్టరు ఏం సంపాదిస్తాడు?

లోపలంతా గలీజుగా ఉంది. లోషన్ వాసన గుప్పుమంటోంది. తేలికగా పదిమంది చీకటిపడినా డాక్టరుకోసం ఎదురుచూస్తున్నారు.

బట్టతలా, నల్లద్దాల కళ్ళద్దాలు ఉన్న ముసలాయన ఎదురుగా కుర్చీలో కూర్చుని ఉన్నాడు. కాంపౌండర్లు, హడావుడి ఏమీలేదు. కాస్త దూరంగా రోగులున్నారు. లోనికి దూసుకు వచ్చిన నన్ను పరీక్షగా చూశాడాయన. కళ్ళు చాలా నిశితంగా ఉన్నాయి. ఏదో తెలీని పెద్దరికం, అందరినీ ఆకర్షించే పెద్దరికం మించి అందరినీ ఆకట్టుకునే మంచితనమూ కనిపించాయి.

"ఎవరు బాబూ?" అన్నాడు నన్ను చుసి.

ఏం చెప్పాలో నాకు తెలుసు. ఎలా చెప్పాలో కూడా మనస్సులో రిహార్సల్స్ చేసుకున్నాను. కానీ చినపాప నాకు ఆ ఛాన్స్ యివ్వలేదు.

ఓ ముసలావిడని నడిపించుకుని వచ్చింది. నన్ను చూసి ఒక్క క్షణం నిర్ఘాంతపోయింది. హఠాత్తుగా పాముని చూసినట్టు తుళ్ళిపడింది. నన్ను చూడగానే ఆనందంగా పలకరిస్తుందనుకున్న నేను పూర్తిగా కృంగిపోయాను.

హిమాలయాలను ఊహించుకుని ఎదురుచూసి ఎదురుచూసి చేరువయితే అక్కడ కుళ్ళుకాలువ కనిపిస్తే ఏమవుతుంది?

మళ్ళీ అడిగాడు కుటుంబయ్య. నేను సమాధానం చెప్పే స్థితిలో లేను. బొత్తిగా నీరు కారిపోయి ఉన్నాను. కానీ చినపాప సమాధానం చెప్పింది. "మా మామ అయ్యగారూ. పట్నం హోటల్లో చెనక్కాయ మేష్టర్"

నిర్ఘాంతపోయాను. ఇంత గుర్తున్నానా చినపాపకి!?

"కూర్చోవయ్యా. గంటలో ఈ పని పూర్తవుతుంది. కొమ్మమూరు వంతెన దగ్గర అర్జంటు కేసు తగిలింది. ఈపాటికి పని అయిపోయేదే ఇంటి దగ్గర మీ పిన్నిలేదేంటే?" అన్నాడు చినపాపని చూస్తూ.

"మా యింటికి రాడు బాబూ. పెద్ద నౌఖరీ అని నీలుగుడు ఎక్కువ. అందుకే నన్ను వెదుక్కుంటూ వచ్చాడు. కూర్చో" అని కుర్చీ లాగింది.

అనుమానం రాని బంధుత్వాన్ని కలిపిన ఆమె మాటల్లో గడుసుదనం కొట్టవచ్చినట్టు తెలుస్తోంది. ఆ రోజు కంపార్టుమెంటులో ఇంత గడుసుదని అనిపించలేదు. మాటరాక కూర్చున్నాను.

"ఎందుకయ్యా చినపాప కుటుంబం అంటే కోపం?" అడిగాడు కుటుంబయ్య.

"ఆ రోజుల్లో నన్ను పెళ్ళిచేసుకోమని మా అమ్మ అడిగితే తనకే గొప్ప ఉద్యోగం ఉందని బెట్టు చేశాడయ్యా" అని నా జుత్తుని చిలిపిగా చెదరగొట్టింది. కుటుంబయ్యగారి దగ్గర ఈమెకి చనువని అర్థమయింది.

కుటుంబయ్య మాటలపోగు. "వీళ్ళమ్మ మా యింట్లో పనిచేసేది. అది పోయేవరకూ వైద్యం చేశాను. దీన్ని చిన్నపిల్లనాటినుంచీ తెలుసు. ఈ పనిని నేనే నేర్పాను. నా ప్రాక్టీసు పెద్దది. కానీ ఆదాయం ఎక్కువకాదు. నేనిచ్చినంత పుచ్చుకుంటుంది ఇవ్వకపోతే అడగదు."

చినపాప ఆ ఆసుపత్రి తన సామ్రాజ్యంలాగ కలయ తిరుగుతూ పేషెంట్లకు తలలో నాలిక అవుతోంది. విడ్డూరంగా కొత్తమనిషిని చూస్తున్నట్టు చూశాను.

"చెప్పే చెయ్యకుండా వచ్చినట్టున్నావు. రేపు వస్తే చినపాప దొరికేదికాదు. పొద్దుటే ఇద్దరం నిడుబ్రోలు వెళ్ళాలి"

మేం మాట్లాడుతూ ఉంటే మరో నలుగురు వచ్చారు. అప్పటికే ఎనిమిదిన్నర దాటింది. పొద్దుట ఊరికి వెళ్ళాలి. ఎలా?

డాక్టరు పేషెంటుని చూసే హడావుడిలో ఉన్నప్పుడు నన్ను లేవదీసింది చినపాప. చేతిలో చిన్న కాగితం పెట్టింది. "బస్సు స్టాండు దగ్గర 'ప్రేమ లాడ్జి'కి వెళ్ళి ఈ కాగితం ఇయ్యి" అంది. కాగితంలో ఏముందో చూడలేదు. డాక్టరుగారి దగ్గర శలవు తీసుకుని బయటికి వచ్చాను. అప్పుడు ఆమె ఇచ్చిన కాగితం విప్పి చూశాను. తెల్లటి ప్రిస్క్రిప్షన్ కాగితానికి అడ్డంగా చినపాప అని రాసి ఉంది. అంతే.

లాడ్జిని కనుక్కోవడం ఏమీ కష్టంకాలేదు. లాడ్జిముందు పది సైకిళ్ళు ఆగి ఉన్నాయి. బయట అరుగుమీద నలుగురయిదుగురు కూర్చుని ఉన్నారు. అది రద్దీగా ఉన్న బజారు. లాడ్జి పెద్దదే కానీ పాతది. పెద్ద మెరుగులు లేవు.

పాంటు, కట్ బనీను వెనకున్న కుర్రాడు టేబుల్ దగ్గర కూర్చున్నాడు. నాకు ఇబ్బందిగా ఉంది. ఈ కాగితానికి ఏం విలువ యిస్తాడో తెలీదు. అయినా మార్గం లేదు. ఇచ్చాను. కుర్రాడు కాగితం విప్పి చూశాడు. అంతలో లేచి 'నాతో రా గురూ' అన్నాడు.

చిన్నసందులాంటి వరండాలోంచి తీసుకెళ్ళి చివరి గదితలుపు తెరిచాడు. వెలుగు, గాలి తక్కువగా ఉన్నా బొత్తిగా సౌకర్యంలేని గదికాదు. కూజాతో నీళ్ళు. చిన్న టేబులు లైటు. ఒక క్రర కుర్చీ. అన్నిటికన్నా బాగున్నది పరుపు. ఇంకేమీ అడగలేదు కుర్రాడు. "ఎన్నిరోజులుంటారు ఎక్కడినుంచి రాక? పేరు? ఊరు?" చినపాప చీటీకి అంత పవరుందా?

"ఆకలేస్తోంది" అన్నాను.

"అబ్బయ్యని పంపిస్తాను. దగ్గర్లోనే కొట్లున్నాయి. ఏం కావలసినా తెస్తాడు" అని బయటికి నడిచాడు. అప్పుడు చూశాను. గదికి మరోవేపు మరో గుమ్మం ఉంది. బహుశా రెండు గదుల్ని కలిపే ద్వారమేమో అది.

"ఈ గుమ్మం లేని గది ఇవ్వకూడదా?" అన్నాను వెళ్తున్న కుర్రాడితో. కుర్రాడు గుమ్మం దగ్గర ఆగి, ఒక నవ్వు నవ్వి, తలుపు దగ్గర వేసి వెళ్ళిపోయాడు.

స్నానం పూర్తయ్యేసరికి అబ్బయ్య ఫలహారం తెచ్చాడు. వేడిగా ఉంది. నిజంగానే రుచిగా ఉంది. తొమ్మిదయింది. పదయింది. జాడలేదు. కడుపు నిండే సరికి కనురెప్పలు బరువెక్కాయి. ప్రయత్నించకపోయినా నిద్ర నాకు తెలియకుండానే తోసుకు వచ్చింది.

ఓ రాత్రి చల్లని చెయ్యి నిద్రలేపింది. కళ్ళిప్పాను. నా ముఖానికి దగ్గరగా చినపాప ముఖం.. వాచీ చూశాను. రాత్రి పదకొండున్నర. ఆమె చక్కగా స్నానం చేసి, పలచటి వాయిల్ చీర కట్టుకుంది. కానీ గదిలోకి ఎలా వచ్చింది? గదికి ఉన్న రెండో గుమ్మంగుండా వచ్చింది. హోటల్ కుర్రాడు నవ్వుకి అర్థం యిప్పుడు తెలిసి వచ్చింది. మంచం మీద కూర్చుంది చినపాప.

"మీరిలా వస్తారని అనుకోలేదు."

"మరేమనుకున్నావు?"

"ఏమీ అనుకోలేదు"

"టైలరింగు చేస్తానని ఎందుకు అబద్ధం చెప్పావు?"

"నర్సుగా పని చేస్తానంటే చిన్నచూపు చూస్తారని" నవ్వింది.

"మరి జంపరు కుట్టు? టైలరింగు?"

నవ్వి నా గుండెలమీద తలపెట్టుకుంది. "పెద్ద మగాళ్ళు. ఆ మాత్రం అర్థం చేసుకోలేరా?"

ఆ జ్ఞాపకం ఎప్పటికీ పాతబడదు.

"నేను టైలరింగు చేస్తాను. పొన్నూరులో జంపరు కుట్టుకి చినపాపదే పేరు" అంటూ చీర కొంగు తప్పించి జాకెట్టుని గర్వంగా చూపించింది. కానీ కనిపించినవి రెండు. చినపాప జంపరుకుట్టుకాదు. పొడుచుకుని వచ్చిన వక్షోజాలు. చక్కగా ఏపుగా పెరిగిన శరీరం. ఆ 'ఏపు'ని గుర్తుపట్టగల ఆమె గర్వం. వాటిని చూసి ఎదుటి వ్యక్తి తలకిందులౌతున్నాడని ఆమెకి తెలుసు. ఆమెకి తెలుసునని నాకూ అర్థమౌతోంది.

కోరికకి స్త్రీ అందమయిన ముసుగు వేస్తుంది. అందుకు ఆమెది అపూర్వమైన గాంభీర్యం. ఇప్పుడు ఊరించే ఆమె శరీరం ఊహించనంత దగ్గర్లో ఉంది. ఆమెని కౌగిట్లోకి తీసుకున్నాను. తర్వాత దీపం ఆర్పేసింది చినపాప.

తెల్లవారేసరికి నా మంచం ఖాళీగా ఉంది. చినపాపలేదు. ఎప్పుడు మాయమయిందో తెలీదు.

పక్క టేబులు మీద కొక్కిరాయి అక్షరాలతో డాక్టర్ ప్రిస్క్రిప్షన్ కాగితం.

"ఈ రాత్రిని ఎప్పటికీ మరిచిపోలేను. చచ్చిపోవలసిన దాన్ని బతికించినందుకు - ఇది గుర్తు. మళ్ళీ రాకండి"

లేచి కాఫీ తెప్పించుకుని, స్నానం చేసి బయటికి వచ్చాను. గదికి మాత్రం డబ్బు పుచ్చుకున్నాడు రాత్రి కుర్రాడు.

చినపాప ఊళ్ళో ఉండదని తెలుసు. ఇప్పుడూ ఆమె అడ్రసు తెలియదని గుర్తొచ్చింది. నవ్వొచ్చింది. ఈసారి విచారంలేదు చేయగలిగిందిలేదు.

చినపాప నర్సు ఉద్యోగం, హోటల్‌తో ఆమె సంబంధం, అలవాటయినట్టు వాడిన రెండో తలుపు, కుర్రాడి చిరునవ్వు - చినపాప వ్యక్తిత్వాన్ని మలుపు తిప్పుతున్నాయా?

తనకు దక్కిన అనుభవానికి జరీ నగిషీలు ఉండాలనుకోవడం మనిషి స్వార్థంలో ఒక భాగం అయినా చినపాప 'శీలా'న్ని ప్రశ్నించడానికి నాకేం హక్కుంది?

బస్సు ఎక్కాను. మనస్సులో ఏ మూలా బాధలేదు. తృప్తిగా, హాయిగా ఉంది.

బస్సు పరిగెత్తడంలేదు. గాలిలో ఎగురుతోంది.

(పైన మీరు చదివిన ముగింపు క్రింది కథకి - ఇది ఒక రకమైన ముగింపు. మరో రకమైన ముగింపు వచ్చే నెలలో చదవండి)

ఒకే కథ - ఎన్నో ముఖాలు

రైలు కదిలింది. కదులుతూనే వేగం పుంజుకుంది. అప్పుడు చూశాను. రైలు కదలడం నాలాగే ఆలశ్యంగా గమనించిన ఆమె పరుగున కంపార్టుమెంటులోకి దూకబోయింది. చీర కుచ్చిళ్ళు అడ్డంపడ్డాయి. ఆవిడ ఇప్పుడు ఎక్కడికి వెళ్తోందో తెలుస్తోంది. మరో క్షణంలో ఫ్లాట్‌ఫారంకీ రైలుకీ మధ్య ఉన్న చోట ఇరుక్కుంటోంది. ప్రయత్నించి చేసిన పనికాదు. ఒక్క దూకులో ఆమె మీద పడ్డాను. కుడిచెయ్యి, నడుం దొరికింది. గట్టిగా శరీరాన్ని గాలిలోకి ఎత్తి కంపార్టుమెంటులో దూకాను. ఆనాటికి ఆ అదృష్టం మా యిద్దరిదీ. కంపార్టుమెంటు అంచుకి వచ్చాం. రైలుతో పరిగెత్తుతున్న ఎర్ర మైసయ్య చెనక్కాయల బస్తా కంపార్టుమెంటు లోపలికి విసిరేశాడు. బస్తా పెద్దది కాదు. కానీ రైలు వేగం, విసిరిన వేగం, ఆతృత అన్నీ కలిసి ఆ బస్తాను తుపాకీని చేశాయి. అంచున ఉన్న మా యిద్దరి శరీరాలనీ ఆ బస్తా లోపలికి గిరాటేసింది. ఇద్దరం కింద పడ్డాం ఒకరిమీద ఒకరం. ఇదంతా అనుకోకుండా జరిగింది - క్షణంలో.

భయంతో నన్ను కరుచుకుని ఆవిడ ఏడుస్తోంది. ఒక్క క్షణంలో మృత్యువునుంచి తప్పించుకున్న విషయం ఆవిడకి ఇప్పుడిప్పుడే అర్థమవుతోంది ఆమె ముఖంలో షాక్. చాలా విచిత్రంగా నా ముఖంలోనూ షాక్. ఎందుకని? చాలాసేపటికి కానీ అర్థంకాలేదు. ఈ పరుగులో గుంజాటనలో బస్తా విసురులో ఆమె వక్షోజాలు బలంగా నన్ను గుచ్చుకున్నాయి. నేనూ వణికాను.

అప్పటికి సాయంకాలం అయిదున్నర. రైలెక్కాక టీ తాగాలన్న ఆలోచన ఆమెకి వచ్చిందట. అదిన్నీ అరుస్తూ వెళ్తున్న కుర్రాడు దాటిపోయాక. రైలు దిగింది. టీ దాటిపోయింది. రైలు కదిలిపోయింది. అదీ పరిస్థితి.

ఒకరిని చావు వణికించింది. మరొకరిని కోరిక వణికించింది. నిజానికి కోరిక కాదు. కోరికకి ఆలంబన. మామూలుగా రైలు ఎక్కివుంటే ఆ అమ్మాయిని చూసేవాడిని కాను. ఇది కేవల 42 సంవత్సరాల కిందటిమాట. గుంతకల్లువేపు తిరిగే రైళ్ళలో ఆ రోజుల్లో స్లీపరు పెట్టెల్లో ఒక మూలకి కేవలం ఆడవాళ్ళకే ప్రత్యేకించిన కేబిన్ ఉండేది. కనీసం గుంతకల్లు, హుబ్లీ, గుత్తి ప్రాంతాలవేపు తిరిగే

రైళ్ళమాట. ఈవిడ ఆ కేబిన్‌లో ఉంది. గుంతకల్లులో రైలు బయలుదేరేటప్పటికి పెట్టెలో ఆనాడు నలుగురయిదుగురే ఉన్నారు. ఆ అమ్మాయి ఆడవాళ్ళ కేబిన్‌లో ఒక్కరే ఉంది. ఈ లైనులో ఆ రోజుల్లో రద్దీ తక్కువ. ఆనాడు ఎందుకో మరీ తక్కువగా ఉంది.

రైలు గుత్తి చేరేటప్పటికి ఉద్రేకం సర్దుకుంది. ఈసారి రైలు దిగి ఆమె అడక్కుండానే ప్లాట్‌ఫారం మీదనుంచే టీ కప్పు అందించాను. మనస్ఫూర్తిగా అందుకుంది. ఆమె ముఖంలో కొంతకాలం కిందటి భయం పోయి కృతజ్ఞత కనిపించింది. అప్పుడు ఆ అమ్మాయిని తేరిపార చూశాను. నిజానికి చిన్నపిల్లేం కాదు. తేలిగ్గా 27-28 ఏళ్ళు ఉంటాయి. కాని వయస్సుని ధిక్కరించే శరీరం. ఆ విషయం ఇప్పుడు గుర్తించినది కాదు. ఫ్లాట్‌ఫారం మీదకి తలమాత్రమే కనిపిస్తోంది. అయితే శరీరం ఇందాకటి నా అనుభవం చెప్పిన విషయం. ఆమె అందకత్తెకూడా కాదు. కానీ కళ్ళు దూసుకుని చూసేవి. నవ్వులో చిన్న విచిత్రం ఉంది. రెండు పెదవులూ బయటికి విచ్చుకుంటాయి. చిన్న అమాయకత్వం, నిజాయితీ ఆ నవ్వులో కనిపిస్తుంది.

రైలు వేగం పుంజుకున్నాక ఆలోచనలు, ఆ చిన్న మహిళల పెట్టెలో ఏకాంతంగా కూర్చున్న వ్యక్తి వేపే పరుగులు తీశాయి. కంపార్టుమెంటు దాదాపు ఖాళీ. టీటీయీ వచ్చి తీరికగా కూర్చున్న నన్ను చూసి ఎదురుగా కూర్చున్నాడు. టిక్కెట్టు అడగలేదు సిగరెట్టు అడిగాడు. అలవాటు లేదన్నాను. టిక్కెట్టు లేదన్నంతగా నిరుత్సాహపడ్డాడు. లేచి వెళ్ళబోతున్న ఆయన్ని అడిగాను. ఎందుకివాళ బొత్తిగా రద్దీలేదు? అని. వెళ్తూ వెళ్తూ 'బక్రీద్' అన్నాడు. ముస్లింలకు బక్రీద్ చాలా పవిత్రమైన పండగ. ప్రయాణాలు చెయ్యకుండా ఇళ్ళల్లో పండగ చేసుకుంటారేమో. అయితే ఈ లైను అంతా ముస్లింలే ఉండరుకదా?

క్షణాలు గడిచేకొద్దీ ఆలోచనలు ఆ అమ్మాయివేపు ప్రయాణం చేస్తున్నాయి. వెళ్ళి ఆ పెట్టె తలుపు తీశాను. చటుక్కున నన్ను చూసింది. చూసినందుకు ఆశ్చర్యపడలేదు. కాగా రావడం ఆలశ్యం చేసినందుకు ఆతృత పడినట్టు కనిపించింది. ఎలా తెలిసింది? వెంటనే తను జరిగి నాకు చోటిచ్చింది. ఎదురుగా కూర్చోవచ్చుకదా? కానీ అమ్మాయి తనపక్కకి ఆహ్వానించడం శుభసూచకం. దేనికి?

కాస్సేపే నిశ్శబ్దం. నా చేతిమీద చెయ్యివేసి 'టాంక్స్' అంది. అప్పుడు అర్థమయింది ఆవిడ బొత్తిగా చదువుకోలేదని. కానీ కళ్ళల్లో కృతజ్ఞతకి మించిన ఉత్తేజం తెలిసింది. ఏమిటది? నా చేతిమీద ఆమె చెయ్యి వణుకుతోంది లేక నా చెయ్యా?

ఇక తట్టుకోలేకపోయాను. ఆమె భుజం మీద చెయ్యివేశాను. ఆమె ఆశ్చర్యపడలేదు. నిజానికి ఎదురు చూస్తున్నట్టు కనిపించింది. ఇదంతా కృతజ్ఞతలో భాగమా? సినిమాల్లో హీరోలు మొదటి కలయికలోనే హీరోయిన్లను ఏదో ప్రమాదం నుంచో, కీడు నుంచో కాపాడుతారు. ఆ వెంటనే రొమాన్సు ప్రారంభమవుతుంది.

"నీ పేరు?"

"చినపాప. అసలు పేరు మహాలక్ష్మి. చిన్నప్పుడు నాకు ఆ మాట సరిగ్గా పలకడానికి వచ్చేదికాదట అందుకని ఎవరడిగినా మా అమ్మ నన్ను పిలిచే పేరునే చెప్పేదాన్ని"

"మరి పెద్దపాప ఎవరు?"

నవ్వింది. అప్పుడే తెలిసింది. పెదాలు బయటికి విచ్చుకుని నోరు ప్రత్యేకంగా కనిపించడం. "ఎవరూ లేరు. నేను ముద్దుగా ఉన్నానని మా అయ్య నన్ను చినపాప అని ముద్దాడేవాడట అందరికీ చినపాపని అయిపోయాను"

వెంటనే ఓ తొందరమాట అనుకోకుండా అన్నాను: "ఇప్పుడూ ముద్దొస్తున్నావు"

పగలబడి నవ్వింది. అప్పుడు తెలిసింది. ఆమెలో మరొక అందం - కుడి చివర ఊడిన పన్ను ఖాళీ. ఇది అందం ఎలా అవుతుంది? ఏమో? అది చెప్పడానికి చినపాపని చూడాలి.

నా చెయ్యి తీసుకుని తన జాకెట్టు మీద పెట్టుకుంది. ఈసారి నేను వణికిపోయాను. కంపార్టుమెంటులో ఇద్దరం కలిసి పడిన సంఘటనలో ఆతృత ఉంది. ప్రాణ భయం ఉంది. మించి అసంకల్పితమైన reflex మాత్రమే ఉంది. ఇప్పుడిది తెలిసిన అనుభవం. శరీరం వేడెక్కిన క్షణం. చెమట పట్టింది. ఇప్పుడు ఏం జరుగుతుంది?

మా యిద్దరికీ తెలియని విషయం ఏమిటంటే అంతకు కొన్ని క్షణాల క్రితమే రైలు స్టేషన్లో ఆగింది. భళ్ళున ఈ లేడీస్ పెట్టె తలుపు తెరుచుకుంది. 'భళ్ళున' అన్నమాట ముఖ్యం. కొత్తగా ఎవరయినా ప్రయాణీకులు వచ్చారేమో. ఆమె జాకెట్టుమీద చెయ్యిని చటుక్కున తీసేశాను. పెట్టెలోకి ప్రయాణీకులు ఎవరూ రాలేదు. కేవలం టీటీయీ వచ్చాడు. అతని ముఖంలో చిన్న చిరునవ్వు. మగాళ్ళకి మాత్రమే ప్రత్యేకమైన నవ్వు. "నాకు తెలుసులే!" అన్న బెళ్ళింపు అందులో ఉంది.

అమ్మాయితో అన్నాడు: "ఎక్కడికి?"

"పొన్నూరు"

"ఇది గుంటూరు దాకే పోతుంది"

"అక్కడ బండి మారుతాను"

టిక్కెట్టు అడగలేదు. మా ఏకాంతాన్ని చెడగొట్టగలిగినందుకు తృప్తిపడ్డాడు. బయటికి వెళ్తూ తలుపు దగ్గర ఆగి "తలుపు వేసుకోండి" అన్నాడు.

"గుంతకల్లు ఎందుకు వచ్చావు?"

"కసాపురంలో మా అమ్మమ్మ ఉంది. ఒళ్ళు బాగులేదు. చూసిపోదామని వచ్చాను."

"పొన్నూరులో ఎవరున్నారు?"

"మా అమ్మ"

"నాన్న?"

"లేడు"

"పోయాడా?"

"పారిపోయాడు"

ఇప్పుడు జాలి చూపించాలా? కారణం అడగాలా? ఎప్పుడు - అనాలా?

"నేను టైలరింగు చేస్తాను. పొన్నూరులో జంపరుకుట్టుకి చినపాపదే పేరు" అంటూ చీరకొంగు తప్పించి జాకెట్టుని గర్వంగా చూపించింది. కాని కనిపించినవి - రెండు. చినపాప జంపరుకుట్టుకాదు పొడుచుకుని వచ్చిన వక్షోజాలు. చక్కగా, ఏపుగా పెరిగిన శరీరం. ఆ 'ఏపు'ని గుర్తుపట్టగల ఆమె గర్వం. వాటిని చూసి ఎదుటి వ్యక్తి తలకిందులౌతున్నాడని ఆమెకి తెలుసు. ఆమెకి తెలుసునని నాకూ అర్థమౌతోంది.

చిలిపిగా చూస్తోంది. చాలాసేపటి వరకూ మాటరాలేదు. స్త్రీలో కోరిక తొందరపెడితే మగాడు తడబడతాడు. ఎందుకని? 'సిగ్గ' అనే ముసుగు ఆ రుచిని మరింత పెంచుతుంది కనుక. అయితే ఒక్కచోటే దానికి శలవు పడకగదిలో. ఇది పడకగది కాదు.

"నిన్ను ముద్దుపెట్టుకోనా?" అన్నాను.

"అడగాలా?" అని ముందుకు జరిగింది. నవ్వినప్పుడు ఆమె పెదాలు బయటికి విచ్చుకోవడంలో 'సెక్స్'కీ ప్రమేయం ఉన్నదని ఇప్పుడనిపించింది. ఆమె పెదాలు దగ్గరకు జరిగిన నా పెదాలను ఆక్రమించుకున్నాయి. 'కోరిక' నాకు తెలియకుండానే ఆమె చెప్పుచేతల్లోకి వెళ్ళిపోయింది.

తర్వాత ఏం జరిగేది? ఫ్రాయిడ్, హావ్‌లాక్ ఎల్లిస్ తల బద్దలు కొట్టుకున్నా తేలేదికాదు. కాని ఆ క్షణంలో రైలు ఆగి మా పెట్టె సరిగ్గా స్టేషన్లో రద్దీగా ఉన్న చోట నిలిచింది. ఈ రోజుల్లోలాగా గాజు అద్దాల కిటికీలు కావు. ఊచలు లేని మాములు కిటికీలు. చటుక్కున నేను వెనక్కి జరిగాను. ఆమె పక్కున నవ్వింది. ఆ నవ్వుకి అర్ధం చేతిలో పెట్టిన తాయిలాన్ని అందుకోలేని పసివాడని చూసినప్పటి చిలిపితనం.

మాటలు రాని నిశ్శబ్దమది. టీ, బిస్కట్టులు, కూల్ డ్రింకులవాళ్ళు కిటికీలోంచి తలదూర్చి పలకరించి వెళ్తున్నారు.

"మీరేం చేస్తారు?" అంది - ఇప్పటికి.

చెప్పాలని నోరు తెరిచి, అంతలో ఆగి - "ఏం చేస్తానో చెప్పుకోచూద్దాం" అన్నాను.

అలవాటయిన, చిక్కని నవ్వు నవ్వుతోంది. "అమ్మాయిల్ని ముద్దు పెట్టుకుంటూంటారా?"

చదువుకీ, instinct కీ సంబంధంలేదు. అనుభూతికి అధ్యక్షత వహించడంలో ఏనాడయినా స్త్రీకి రెండు మూడు మాస్టర్ డిగ్రీలు ఉన్నాయి. కోరికను సమాధాన పరచడంలో, మమకారాన్ని మాతృత్వానికి మలచడంలో. సృష్టిలో స్త్రీని దాటి నిలవగల శక్తిలేదు. Womanhood and motherhood are the ultimate conquests of woman.

"విజయవాడ గవర్నరు పేటలో ఒక హోటల్లో ఛెఫ్‌ని" ఛెఫ్ అన్నమాట నేను వెతుక్కున్నది. ఆ రోజుల్లో విజయవాడలో కనీసం ఆ ప్రాంతంలో స్టార్ హోటళ్ళు లేవు. చెఫ్ అన్నమాట చాలామందికి తెలీదు. నేను వెదుక్కుని నా వృత్తికి గౌరవాన్ని పొదగడానికి తెచ్చిపెట్టుకున్నమాట. చుట్టుపక్కలవాళ్ళు, హోటల్లో పనిచేసేవాళ్ళూ పిలిచేది 'మాస్టర్' అని.

"ఛెఫ్ అంటే?"

నాకు అర్ధమయింది - ఆమెకి అర్ధంకాని మాట చెప్పానని. ఇప్పుడిక విజయవాడ స్థాయికంటే కిందకి రాకపోతే ఆమెకి అర్ధంకాదు. "హోటల్లో వంటలు చేస్తాను" అన్నాను అలా చెప్తున్నందుకే ఇబ్బంది పడుతూ.

నవ్వింది. "నాకంటా బాగా చేస్తారా? నేను రొయ్యల వేపుడు స్పెషల్"

నన్ను మించి గర్వపడే మరో అందం ఆ క్షణంలో ఆమె సొంతం చేసుకుంది. మొదటిది? ఆమె యవ్వనం. మొదటిసారిగా ఆమె ముందు ఓడిపోవడానికి సిగ్గుపడలేదు. నన్ను అర్ధం చేసుకున్నట్టుంది. నా భుజం తట్టి "ఒక్కసారి మీ వంట తినడానికి విజయవాడ వస్తాను" అంది.

అప్పుడు గుర్తొచ్చింది. భోజనం మాట. "ఇద్దరికీ భోజనం చెప్పి వస్తాను" అని లేవబోయాను. నన్ను భుజం పట్టుకు లాగి కూర్చోపెట్టింది. "ఈ లైనులో భోజనం ఇచ్చే స్టేషన్లు లేవు. మా అమ్మమ్మ పెరుగన్నం, వాము మిరపకాయలు, బిరియానీ ఇచ్చింది. మనిద్దరికీ చాలు" అంది.

మళ్ళీ రైలు కదిలింది. మళ్ళీ ముద్దుపెట్టుకునేదా? ఇలాంటి చర్యలకి ఆవేశం ప్రాతిపదిక. కేవలం ఆలోచన చాలదు.

"మీరెందుకు గుంతకల్లు వచ్చారు?"

"చెనక్కాయ పచ్చడి ఎలా చెయ్యాలో నేర్చుకోడానికి"

ఆపకుండా నవ్వింది. నవ్వుతున్నప్పుడు చీర పైట జారిపోయింది. లేక జారిపోయేలాగా నవ్వుతోందా? బయట అందరికీ వినిపించేలాగా ఉంది ఆ నవ్వు. ఆపడానికి ప్రయత్నించాను. కానీ నా చేతిని తన చేతిలోకి తీసుకుని మరీ నవ్వుతోంది. చేతిని భుజం మీద ఆప్యాయంగా తిప్పుకుంది.

కాస్సేపటికి ఆగి - "ఇంతోటిదానికి ఇంత దూరం రావాలా?" అంది.

చేతివంట కళ కాగలదన్న దృష్టి స్త్రీకి తక్కువ. చిన్నప్పటినుంచీ ఒక 'అలవాటు'లాగ ఆ ప్రక్రియ లొంగిపోతుంది వారికి. జీవితమంతా సాగిపోతుంది. కానీ ప్రపంచంలో గొప్ప వంటవాళ్ళంతా మగవారు. మన సంస్కృతిలో కూడా. వంటకి భీముడిని చెప్తాం. ద్రౌపదిని కాదు. నలుడిని చెప్తాం. దమయంతిని కాదు. ప్రపంచంలో గొప్ప వంటగాళ్ళందరూ మగవాళ్ళే. గార్డె రామ్స్, పాల్ బోకూసే, ఎమిరిల్ లగాస్సీ, ఆంథోనీ బోర్డాయిన్ - ఇలా ఎందరయినా. విజయవాడ వంటవాడికి ఇంత పెద్ద పేర్లు ఎలా తెలుసు? ఓ ఇంగ్లీషు దొరగారు నా చేపల కూరకి మురిసి నా కూరని విదేశీ కూరలతో పోల్చి చెప్పాడు. అప్పుడే ఈ పేర్లు తెలిశాయి. నేను కాగితం మీద వాటిని రాయించుకున్నాను. మరీ గొప్పవారు హోటల్లో దిగినప్పుడు నా తెలివి తేటల్ని ప్రదర్శించడానికి ఆ పేర్లు వాడతాను. అయితే చినపాప ముందు ఎందుకు? ఆమెకి తెలియని గొప్ప ప్రపంచం నాకు తెలుసునని ఊరించడానికి. ఇది హనుమంతుడి కుప్పిగంతు.

చెప్పాను. "రాయలసీమలో చెనక్కాయల పంట ఎక్కువ. చెనక్కాయలతో ఎన్ని రకాల ఐటమ్స్ చెయ్యవచ్చునో చాలామందికి తెలీదు. శాంసన్‌పురంలో మా ఎర్ర మైసయ్య నాయనమ్మ ఉంది. కుంచమ్మ. ఆవిడకి 87 ఏళ్ళు. మైసయ్య ఓసారి విజయవాడ వచ్చి రొట్టెల్లో ఓ విచిత్రమైన కూర పెట్టి నా మతి పోగొట్టాడు. ఏమిరా యిది - అంటే చెప్పడు. బెల్లించి బెల్లించి వాడి నాయనమ్మ చేసిందని చెప్పాడు. అప్పటినుంచీ ఆ 'రుచి' పట్టుకోవాలని తాపత్రయం. ఇన్నాళ్ళకి కుదిరింది"

"ఎలా చేస్తావు ఆ కూర?" దగ్గరకి జరిగింది.

నేను నవ్వాను. "రెండేళ్ళు కష్టపడి ఆర్జించిన విద్య అది. అంత సుళువుగా చెప్తానా? విజయవాడ రా. చేసి తినిపిస్తాను" తల్లి కుర్రాడిని బెల్లించినట్టు చూశాను. నా చెయ్యి తీసుకుని తన చేతిలో పెట్టుకుని "ఒట్టు?" అంది.

నేను అనలేదు. ముద్దు పెట్టుకున్నాను.

"ఒకటికాదు. ఆరు రకాల వంటకాలు నేర్పింది ఆవిడ. వాటికి కాస్త పట్నం పద్ధతులు జతచేశానంటే కేవలం చెనక్కాయ వంటకాలు కారణంగా జీతం మరో వెయ్యి పుచ్చుకుంటాను. ధనియాలు, తిరగమోత, ఉల్లిపాయ ముక్కలు వేసిన పచ్చడి మామూలు వంటకం. చెనక్కాయని కచ్చాపచ్చాగా ముక్కలు చేసి ముద్దకాకుండా ఉడికించి మైదాపిండి" ఒక్కసారి వ్యాపార దక్షత ఉన్న వంటవాడినయిపోయాను. ఆమె మనఃపూర్వకంగా బురద పూసుకుంటున్న కుర్రాడి ఆటని ఆనందంగా గమనిస్తున్నట్టు నన్ను చూస్తోంది. ఆమె చూపులో వింటున్న శ్రద్ధకాక, చూస్తున్న ఆసక్తి తెలుస్తోంది. నేను చెపుతున్న విషయం మీద ఆమె శ్రద్ధలేదని అర్థమయి అంతలోనే ఆగిపోయాను.

ఇద్దరం ఒకరినొకరు గమనిస్తూ కొన్ని క్షణాలు నిలిచిపోయాం. చెనక్కాయ వంటకాలు అటకెక్కిపోయాయి. తర్వాత ఏం జరిగేది? ఏమో?

తలుపు చప్పుడయింది. ఇద్దరం తుళ్ళిపడ్డాం. వెళ్ళి గొళ్ళెం తీశాను. టీటీయీ రహస్యం చెప్తున్నట్టు అన్నాడు: "పెద్ద స్టేషన్ వస్తోంది. మీరు బయట ఉంటే మంచిది" ఈ మాటని రహస్యంగా చెప్పనక్కరలేదు. కాని అతనిమాట ఆర్డరులాగా లేదు. సూచనలాగా ఉంది. పోలీసు దొంగతనాన్ని ప్రోత్సహించినట్టు ఉంది.

అవకాశం, మద్దతు, ఇటు పక్క పూర్తి సహకారం శరీరం క్రమంగా వేడెక్కుతోంది. అయినా బయటకి వచ్చాను. తీరా అది రైలు ఆగే ఊరుకాదు. గుడిమెట్ట. ఏదో క్రాసింగు ఉందట. రైలు దిగి అటూ యిటూ దిక్కుతోచనట్టు నడిచాను. కిటికీలోంచి పాప చూస్తోంది. అక్కరలేకపోయినా, అలవాటు లేకపోయినా సిగరెట్టుకొని కాల్చాను. పొగకి గుక్కతిరగక ఉక్కిరిబిక్కిరి కావడం పాప గమనించింది. కోరిక తీర్చుకోవడం తెలీని వ్యక్తిని చూసి ఆటపట్టించినట్టు నవ్వుతోంది. మేమిద్దరం ఒకరినొకరు చూసుకుంటూండడం టీటీయీకి తెలుస్తోంది. భుజం మీద చెయ్యి వేశాడు.

"ఓ ఫార్టీ ఉందా?" అన్నాడు. అప్పు అడిగినట్టు కాదు. అదేదో తన హక్కులాగా అడిగాడు. ఏమిటా హక్కు? స్లీపరు కంపార్టుమెంటులో ఆడవాళ్ళ పెట్టెకు లోపలి గడియ ఖరీదు.

ఇవ్వనన్నాను. గమనించాలి. లేదనలేదు. మా దగ్గరతనాన్ని గుర్తించినందుకు ఆనాడు అతను ఏర్పరచుకున్న రుసుమది. మరొకరెవరయినా సుళువుగా ఇచ్చేవారేమో. ఇది 42 ఏళ్ళ కిందటి నలభై రూపాయలు. నిజానికి అంత డబ్బు ఆనాడు నా దగ్గర లేదు. ఉంచుకునే అవసరమూ లేదు.

అతను ఆశ్చర్యపోయాడు. నిష్కర్షగా చెప్పిన నా ధోరణికి షాక్ అయాడు. దూరంగా జరిగిపోయాడు. ఒక అపశృతిని సమర్థించడానికి రుసుము చెల్లించాలనే యావలేని రోజులవి. ప్రతీ సౌకర్యానికి విలువకట్టి రాబట్టుకునే ఉద్యోగం అతనిది. ఇద్దరికీ ఆ క్షణంలో పొంతన కుదరలేదు. కానీ అందువల్ల జరిగిన నష్టాన్ని చాలాకాలం మరిచిపోలేకపోయాను.

రైలు కదిలింది. ఈసారి స్వేచ్ఛగా పాప పెట్టెలోకి వెళ్ళలేకపోయాను. కారణం - టీటీయీ ఈ కంపార్టుమెంటులోనే ఉండడం, అతని కోరికని కాదన్న నిర్మొహమాటం నాకు ఆ క్షణంలో బంధువయింది. మించిపోయింది లేదు. అయితే ఇవ్వాలన్నా అంత డబ్బు నా దగ్గరలేదు. మునుమాక దాటాక మెల్లగా కంపార్టుమెంటు దాటాడు పక్క పెట్టెలోకి. అంతే. వెంటనే పాప దగ్గరికి దూకాను. నా కోసమే ఎదురుచూస్తున్నట్టు కూర్చుని ఉంది. 'ఎందుకింత ఆలశ్యం?' అన్నట్టు చూసింది.

దొంగలకి దొంగ భాష అర్థమవుతుంది. లేదా ఆర్తులకి ఎదుటి వ్యక్తి ఆర్తి గుర్తు తెలుస్తుంది. "టీటీయీ" అన్నాను క్లుప్తంగా.

ఈసారి మరీ దగ్గరగా కూర్చున్నాను. ఎలా కలిసింది ఈ చొరవ? లాజిక్ లేదు. గుంతకల్లు నుంచి సంఘటనలన్నీ అలా తోసుకొచ్చాయి.

ఈసారి ప్రయత్నం లేదు పాపని నా కౌగిట్లోకి తీసుకున్నాను. నా హక్కులాగ. రైలువేగానికి పాత కంపార్టుమెంటు మమ్మల్ని ఉయ్యాల ఊగిస్తోంది. పాప క్రమంగా నన్ను అల్లుకుంటోంది. అలా ఎంతసేపు? అప్పటికి నేను మరిచిపోయిన విషయం ఏమిటంటే ఈ ఆడవాళ్ళ పెట్టె తలుపు గొళ్ళెం వేయలేదు. న్యాయంగా ఎవరయినా తలుపు తోసుకు లోపలికి రావచ్చు. వచ్చే ప్రయత్నం జరిగింది. కానీ రాలేదు. ఎవరు? టీటీయీ.

పక్కపెట్టెలోంచి ఒక ముసలావిడని వెంటబెట్టుకు వచ్చాడు. మేమిద్దరం తుళ్ళిపడ్డాం. మా యిద్దరి వేపూ చూడకుండా కార్య దక్షతతో నిమగ్నమైన ఉద్యోగిలాగా చార్టుని చూసుకుంటూ "ఈ క్రింది బెర్తులో పడుకోండి" అన్నాడు.

"రాత్రంతా నేలమీద దొర్లాలేమోనని బెంగెట్టుకున్నాను. నెత్తిన పాలుపోశావు కొడుకా" అంది ముసలావిడ.

అంటే రిజర్వేషన్ చేయించుకున్న పాసింజరుకాదు. పూనుకుని, వెతికి పట్టుకుని తీసుకొచ్చిన శాల్తీ ఈ పాసింజరు.

"మీలాంటి వాళ్ళకి సేవచేస్తే పుణ్యం మామ్మగారూ. పడుకోండి" అని తలుపుదాకా వెళ్ళి "నాకేం ఇవ్వనక్కరలేదు" అన్నాడు నన్ను చూస్తూ.

కావాలని, కసిగా చేసిన పని అని అర్థమవుతోంది. నన్ను చూసి "ఆవిడకి తోడున్నారు. మీరు మీ బెర్తుకి వెళ్ళి కూర్చోవచ్చు" అనేసి తలుపు దగ్గరికి లాగేసి మాయమయాడు.

ఇక అక్కడ కూర్చున్నా ఒరిగేదేమీ లేదు - కబుర్లు చెప్పుకోవడం తప్ప. అయినా మమ్మల్ని మాట్లాడనివ్వలేదు ముసిలావిడ. "నీకేమవుతుంది ఈ బొట్టి?" అంది. ఏమీ కాదన్నాను.

"అయితే నువ్విక్కడ కూర్చోవడం తప్పుకదా?"

కొందరికి లేని చొరవ ఉంటుంది. ఎక్కువగా తమిళులకి అది జన్మహక్కు. రోడ్డుమీద సైకిలు మీద వెళ్తున్నవాడు పార్కులో పువ్వులు కోస్తూంటే గుర్రుగా చూస్తాడు సైకిలు ఆపి. Righteous monitering మంచి జబ్బే. అది జాతికంతా ఉంటే వ్యవస్థ సంస్కారం. కొందరికే ఉంటే అది వ్యక్తి వికారంగా సరిపెట్టుకుంటాం.

లేచాను. చినపాపకూడా నిరుత్సాహపడినట్టు తెలుస్తోంది. అయినా చేసేదేమీలేదు. వెళ్తున్న నన్ను చూసి "గంటలో రా. భోజనం చేద్దాం" అంది. ఇది అతి చిన్న సౌకర్యం.

కాలుకాలిన పిల్లిలాగా కంపార్టుమెంటు అంతా తిరిగాను. అప్పటికి నా జేబులో నలభై రూపాయలు ఉంటే వెదికి పట్టుకుని టీటీయీకి సమర్పించేవాడిని. అది నా శక్తికి మించిన పైకం అప్పటికి. బెర్తు మీద కూర్చున్నాను. శరీరం అలసిపోయినప్పుడూ, మనస్సు అలసిపోయినప్పుడూ ఓ ఆటవిడుపు ఉంది - నిద్ర. నాకు తెలియకుండానే నిద్రపట్టేసింది. ఉన్నట్టుండి ఎవరో భుజం మీద చెయ్యివేస్తే తుళ్ళిపడి లేచాను. చీకటి పడింది. చేతిలో భోజనం పాకెట్‌తో వచ్చి నా పక్కన కూర్చుంది. అప్పటికి కంపార్టుమెంటులో ఉన్న నలుగుతూ నిద్రపోతున్నారు. నా పక్కన కూర్చుంది.

'నువ్వొస్తావేమోనని ఎదురు చూశాను' అంటూ.

"ఆ ముసలి దెయ్యం?"

"ఇంకా పడుకోలేదు. 'నాకేం భయంలేదు. హాయిగా పడుకో' మంటోంది. తనకి రాత్రుళ్ళు నిద్ర సరిగా పట్టదట."

నిరుత్సాహం గుండెలకి ఎగదన్నింది. ఆమె స్వయంగా పాకెట్‌లోంచి అన్నం నోటికి అందించింది. ఆకలి లేదు. అయినా నోరు తెరిచాను.

నా కళ్ళల్లో నిరుత్సాహం ఆమెకి అర్థమవుతోంది. ఆ క్షణంలో అర్థం చేసుకున్న అమ్మ అయింది. లేచి వెళ్తున్న ఆమె చీర పట్టుకుని ఆపాను. వెనక్కి తిరిగి ఎంగిలి పెదాలను ముద్దు పెట్టుకుని వెళ్ళిపోయింది.

అంతే ఆ రాత్రి కథ.

గుంటూరు రైల్వే స్టేషన్లో తుళ్ళిపడి లేచాను. అప్పటికే రైలు ఆగి చాలా సేపయినట్టుంది. హడావుడిగా కంపార్టుమెంటు దిగాను. ఎక్కడ చినపాప? చుట్టూ తప్పిపోయిన పసివాడిలాగా కళ్ళు వెదికాయి. అప్పుడు కనిపించింది ఎదుటి ప్లాట్‌ఫారం మీద నాదృష్టిని పడడానికి ఎదురుచూస్తోంది. నేను చూడగానే చెయ్యి ఊపింది.

స్టేషన్లో నన్ను లేపలేదేం? వెళ్తున్నట్టు చెప్పలేదేం? ఇంత సులువా విడిపోవడం? అటుపక్క ప్లాట్‌ఫారం మీద డూప్లికేట్ రైలు ఉంది. నాలుగడుగులు వేశాక జనం మధ్య కలిసిపోయింది చినపాప. మరి కనిపించలేదు.

(ఈ తర్వాత ఈ కథకి నాలుగు ముగింపులున్నాయి. పాఠకుడు నాలుగూ చదవొచ్చు. కథగా మనస్సులో మిగలాలంటే ఒకటి చాలు. కానీ అన్నీ చదవాలంటే ఈ వరసలోనే చదివితే బాగుంటుంది)

1. మెలోడ్రామా

2. డ్రామా

3. వాస్తవం

4. అది వాస్తవం.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Click here to share your comments on this story